

ஐந்தாம் பொடிசு முகம் சூளித்தது ""அய்யே, நல்லால்லே கருப்பி."

""ஏய் வாண்ட், இந்தச் சாத்துக்குடி எவ்வளவு இனிப்பு தரையுமா?" ஒரு சூளையை எடுத்து நன்றாகச் சப்பிச் சாப்பிட்டாக் காட்டினான் கார்மென். பொடிசு முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. கார்மெனை கருப்பி என்று தான் கப்பிடுவான் அந்தப் பொடிசு வில்லியம்ஸ். கார்மென், ஆப்பிரிக்கப் பழங்குடிப் பணை. வலகைக்காரி. அவள் எசமானனும், எசமானியும் பிரஞ்சுப் பணக்காரர்கள்.

""நல்ல கண்ணுல்லே... நான் கண்ண மட்டித் தொறக்குறதுக்குள்ள லபக்குனு முழங்கிடுவியாம்..." கார்மென் மறுபடி கஞ்சினான்.

வில்லியம்ஸ் அக்குடும்பத்தின் ஓரே ஒரு சில்லப் பையன். அவனுக்குத் தனி அறை. கார்மென் இந்த அறையில்தான் அவனுக்கு ஊட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவன் முகத்ததைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

சுவர்க் கடியாரம் இரவின் 7 மணியை இசைத்தது. வீட்டுக் கட்டத்தில் எசமானி, எசமான், அவர்கள் நண்பர்களின் பெருங்கட்டம். கொஞ்சநேரம் இரசைசல், கொஞ்சநேரம் மயான அமணி. சீட்டுக் கச்சரே ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

கார்மனென் கண்டிப்போடும் சொன்னான்: "நீ சாப்பிடலன்னா அம்மா கிட்டதான் சொல்லப் போறனே." சொல்லனே என்பது போல மகம் காட்டிச் சிணுங்கினான் வில்லியம்ஸ். வலுவற்றதாக வில்லியம்ஸின் வாயதைத் திறந்து ஒரு சுவையை உள்ளே தள்ளினான். எது நடக்கக் கூடாததோ, அது நடந்தது. "ஓ" என்று ஒப்பாரி வதைத் தான் வில்லியம்ஸ்.

வீட்டுக் கட்டத்திலிருந்து எசமானி ஓடிவருவது தெளிவாகக் கட்டேடது. ""ஏய் கார்மென், என்ன சஞ்சளரூம்?" சீட்டாட்டம் துடபட்ட கபோபம் அவளூக்கு.

""அம்மா, சாப்பிட மாட்டேன்கிறாம்மா."

""பாவம் பச்சக் குழந்தையப் பலவந்தம் சஞ்சியா அறிவா கட்டவளே. வில்லியம்ஸ், ஓனக்கு திராட்ச பிடிக் குமில்லே, சாப் பிடுறியா? ஏய் கார்மனென், குழந்தையத் தோந்தரவா சயெயாம திராட்சயக் குடா."

டவேிட்டையும் பாசம் கொட்டி வளர்க்க வணேட்டும் என்றுதான் கார்மென் ஆசைப்பட்டாள். ஆனால் அது வறையும் ஆசைதான். உலகம் இருக்கிற இருப்பில் அது கனவுதான். கார்மென் டவேிட்டை எண்ணி வருந்தினாள்.

அன்று காலவை வலைகைக் குப் பகோகவணை டுமா என றுதான் கார்மனெ யோசித் தான் . முந் தின நாள் ராத் திரிபுரா டவேிட் அழகுதுகொண்டேயிருந் தான் . அடிக் கடி வயிற் றைப் பிடித் துக் கொண் டான் "வலிம் மா வலிம் மா' என று முன்கினான் . வாந் தி. பதேதி. மஃன று முறை வாந் தி எடுத் தான் . முதல் முறை வாந் தி எடுத் ததும் "இப் ப பரவாயில் லம் மா' என று சனாந் தான் . ஆனால் வாந் தி அடங் க வில் லை. மஃன றாவது முறை அவனது சின் னஞ் சிறு வயிறு உள்ளுக் குள் இழுத் து ஓங் கரிக் க, பசு சயாக தண் ணியாக வாந் தி எடுத் தான் . மஃசு சு துரத் தி வாங் கியது, நெற் றியில் வியர் வை துளிர் த் தது. அவனைச் சமாதானப் படுத் துவதற் குப் பதிலாக கார்மனெ இடிந் து பகோனாள் . ஏறக் கனவடே பறிகொடுத் த இரண் டு குழந் தகைகள் நினபைப் புந் தென் றுச் சுகக் குள் திரண் டு இறுக் கியது.

வளாகத்தின் இன்னொரு கோடியிலிருந்து அம்மாவைக் கீழ்ப்பிட்டு அனுப்பலாமா? அனுப்பலாம்தான். பீதியில் கார்மென் திகைத்தாள். ஏதோ ஒருவழியாகத் தன்னைக் கட்டுப்படுத்துகிக் கொண்டாள். அம்மாவைக் கீழ்ப்பிட்டால் அவள் உடனே குடும்ப மாந்திரீகக் கிழவனிடம் டேவிட்டதைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் விடுவாள். கார்மெனுக்கு விருப்பமில்லை.

எசுமான் வீட்டில் சயிவதுபலோல "இங்கிலீஷ் வதைத்தியமே' நல்லது என்று நினதை தாள். முந்திய இரண்டு கழந் தகையையுமே அந்த மாந்திரீ கச்சினியக

Written by
Thursday, 22 December 2005 20:36 -

கிழவன் தான் விழுங்கிவிட்டான். சடங்குகள் அவள் செல்வங்களாகக் காப்பாற்றவில்லை. ஓவ்வொரு சாவும் ஒரு மாதச் சம்பளம் அளவாகக் கட்டியதுதான் மிச்சம். எங்கயோவது வழியில் பார்த்தால், "நீ உன்னோட அம்மா சொன்ன பயல்கலையாணம் கட்டிகிடலே, அதான் கத்தம். உனக்குச் சொன்னாப் புரியாது. பட்டாத்தான் கத்தாக்குவே." எனபான் கிழவன்.

அவர்கள் சிபாரிசு செய் த பயல் கிட் டோங் கா. அரசாங்கத் தில் கார் பிரவைர் வலேலை. அங்கே அவனுக் கு எசுமான அவனே. வலேலைக் குப் போய் வீ டு வந் தால் சௌந் தமாக வாங்கிப் போட் டிருந் த ஓர் மளிகைக் கடலை, ஓர் சாராயக் கடலை இரண்டையும் ஓர் எட் பிப் பாரத் து வரவும் கவனிக் கவமே நேரேம் சரியாக இருக் கும். கார் மனை வலேலைக் கெல் லாம் போக வணே டாம் வீ ட் டோடு ராணி போல இருக் கலாம். அவர்கள் இப் பபிச் சௌன்னார் களே தவிர அதற் குப் பின் னால் சங்கத் தி வறே மாதிரி. அவனுக் கு ஏற் கனைவே இரண்டு பண்ட டாட் டிகள், ஓர் தத் தி மளிகைக் கடலைக் கு, இன் னொருத் தி சாராயக் கடலைக் கு. கார் மனை வந் தால் வீ ட் டோடு மின் றாவது பண்ட டாட் டியாக இருக் கலாம்.

இப்போது கார் மனெ இரூக்கிற கதியே வறே. அவள் மலபைபோல் நம்பிக் காதலித் தவன் டவேட்டையும் சரே த்து மனெ று கொடுத்தாவிட்டா, மனெ றாம் சூமகை கொடுத்த பிறகு ஏமாற்றி சனெ று விட்டான். அந்த வட்டாரத் தை விட்டே ஓடிவிட்டான். திரும்பி வருவான் என்ற கொஞ்ச நாள் நம்பிக் கையோடு காத் திரும்புந் தான். அப்புறம் வறே திரும்பணத் தையே வறெத் து டவேட்டைக் காப்பாற்றினால் போதுமனெ று எல்லா ஆசைகளையும் அடக்கிக் கொண்டாவிட்டான் கார் மனெ.

டவேிட் ஏதோ கப்பிட டான். அவள் மடியில் தலை வதைத்துத் தங்க வணைட்டுமாம். "தனியா இருக்க பயமா இருக்கும்மா" என்று கஞ்சினான். விடியும் வரதாங்குவானா, தறியவில்லை அவளாக்க. எசமானி போல இருந்தால், ஃபோனிலயே டாக்டரைக் கப்பிடலாம், அவசரம் என்றால் டாக்டரின் வீட்டுக்கே கட்டகார்போட்டுக் கொண்டு ஓடலாம். ஏழைகள் என்ன செய்ய முடியும்?

Written by

Thursday, 22 December 2005 20:36 -

அவனதைத் தனியே விட்டு விட்டுப் போக அவள் விரும்ப மாட்டாள். ஆனால் விரும்பியபடி நடந்ததேயில்லை. அப்போதெல்லாம் துடித்துத் துடித்துக் களதைத்துப் போய் விடுவாள்.

ஒருமுறை அவனை பங்களாவைக் குத்தித் தன்னோடு அழைத்துப் போக விரும்பினாள் கார்மென். "என் மகன் வில்லியம்ஸைப் பாக்கறதுதான் உன் வேலை. உன் பையனப் பாக்குறதுக்கு நான் சம்பளம் போடலே" என்று எச்சரித்து மஞ்சியதைத் திருப்பிக் கொண்டாள் எசமானி.

டேவிட்டை அப்படியே விட்டுவிட்டுப் போனாலும், அம்மாவோ, உறவாக்காரப் பெண்களோ வதைத்தியம் பார்க்காமல் அப்படியே விட்டுவிட மாட்டார்கள் என்று கார்மெனுக்குத் தெரியும். பழங்குடிகளின் மனசில் குடும்பம் என்றால் எல்லோரூம்தான், அது மிக மிகப் பெரியது. எது எப்படி நடந்தாலும் எந்த ஒரு குழந்தையையும் எப்போதும் தனியாக விட்டுவிட மாட்டார்கள். ஆனாலும் கார்மென் மனதில் கொஞ்சம் சந்தேகம்தான். தாய் வளர்ப்புபோல மற்றது இருக்காது, அதிலும் நாம் பெற்றெடுத்த குழந்தைகள் உடம்பு சுகமில்லாத போது அதிகம் நம்மைத் தடும் என்பாள் கார்மென்.

இந்த மாசத்தில் மட்டும் இரண்டு முறை வேலைக்குப் போகவில்லை. ஒருமுறை, சரேந்தாற்போல இரண்டு நாள் ஜூரம் பாயில் கிடந்தவன் எழுவே இல்லை. ரெண்டாவது முறை, ஒரு சாவாக்குப் போய் விட்டாள். எசமானி சீறுசீறு என்று பாய்ந்து விட்டாள்.

""என்ன, மறுபடி கடனா? பத்து நாளகைக் கு முன்னதானே வாங்கினே..."

“பயனுக்கு உடம்பு சுகமில்ல, மருந்து வாங்கணும் மா....”

""நல்லா இருக்குது உங்க கத... நா ஒன்னும் இங்க பொதுச்சுவேசெய்யலே, புரூசன் இல்லாம அவ அவ குழந்தையைப் பெத்துக்குவீங்க, அதவச்சுக் காப்பாத்த மட்டும் முடியாது... ஏங்கிட்ட பணத்துக்கு ஓடி வந்துடுவீங்க..."

""அம்மா அது தாரைமார் பசேற பசேச்சும்மா..." கார்மென் துணிந்து பதில் சொல்லிவிட்டாள். ஆனால் அதை வளர்க்க விரும்பவில்லை. இப்போதென்கூட காசு வணைமே?

""அப்படிச் சொல்லு. உம் பையனுக்குச் சுகமில்லவேங்கிறே. என்னகைக்கு நீ எம் பசேச் கட்டே பிருக்கே? அவனுக்கு ஒழுங்கா சோத்தப் போடுன்னு எத்தன முறை தலைப் பாடா அபிச்சிக்கிட் பிருப்பணே... மூதல் ல அதச் சிஞ்சியா?"

""இல் லம் மா... வந் து..."

""என்ன இல்லயும் நொள்ளயும். வறெுமனடே கிழங்கு மாவக் காச்சி அவன் வயித்துல திணிப் ப்டே... ஓங்களங்கு வறே என்ன தரெியும்?"

""நீ நங்க வில்லியம்ஸுக்கு விதவிதமா ஊட்டுறீங்களே, அப்படியா நாங்க செய்ய முடியும்?" இப்படி கார்மென்பதில் சொல்லவில்லை, மனதில் நினைத்துக்கொண்டாள்.

""இப்ப எங்கிட்ட காசு இல்லே. உங்களப்போல ஆளுங்களுக்கு என்னகைக்குத்தான் ஓறகைகும்? பணம் மரத்துலயா காய்க்குது? கொஞ்சமாவது பணத்தச் சதேது வகிகணும்னு உங்களுக்கு எட்டாதா?"

எசமானி கத்திக் கொண்டிருந்தாள். இவர்கள் வகைமாக பிரிஞ்சு மொழி பச்சும் போதெல்லாம் கார்மெனுகு ஒன்றும் புரியாது. முழிப்பாள். வறெுமனதே தலையைத் தலையை ஆட்டுவாள். இப்போதும் அப்படித்தான் செய்தாள். அதுவே எசமானியை இளக்கி விடும்மோ? தரெய்வில்லை. அவள் அறகைக் குப்போய் கொஞ்சம் ஆஸ்பிரின் மாத் திரை கொண்டு வந்து கொடுத்துத் தாள். அடுத்துத் தாள் கொஞ்சம் பணம் தருவதாக வாக்கு கொடுத்துத் தாள்.

தெருக்களில் அனகே தெரு விளக்குகள் எரியவில்லை. இரூட்டி வழிந் தோடியது. எதிரே வந்த காரர்கள் முழு வளிச்சமும் வாரி இறத்ததுக் கண்களகைக் கருடாக்கின. பின்னால் வந்த வாகனங்களோ மோதுவதுபோல அருகே தாண்டிப் போயின. யாரும் ஏற்றிக் கொள்ளவில்லை. இத்தனக்கையும் கார் மனதைப் போல கருப்பர்கள் தான் பிரைவர்கள். இன்றைய உலகத்துல அவனவன் பாடும் அவனுக்கு.

நாளடைக்கு எசமானி பணம் கொடுக்கணும் கொடுப்பாளா? கார் மென் மறுபடி மறுபடி யோசித்தாள்.

வீட்டு சமீபமாக வந்தபோது பண்களின் ஒப்பாரி வகைமாக வந்து தாக்கியது. ஐயோ டேவிட். மருந்து, மாந்திரீகன் எட்டாத இடத்துக்கு டேவிட் போய்விட்டானா, ஐயோ.

கார்மெனுகு கண்கள் இருண்டன.

ஹென் றி லோபஸ்

("கோடநாட்களின் இரண்டு இரவுகள்" ஆப்பிரிக்கச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு, 2003. என்.பி.பி. துசியப் புத்தக நிறுவனம், புதுடெல்லி வளையீட்டு. ஆங்கிலம் வழி

Written by
Thursday, 22 December 2005 20:36 -

13 / 13